

Нашитъ храбри и безстрашни войски бърже навлѣзоха въ Добруджа и като разбиха влашкитъ пълчища при кръпостъта *Тутраканъ*; рускитъ и сръбски войски при *Добричъ* и *Кобадинъ*, освободиха нашата хубава родна земя — Добруджа.

И днесъ вече въ Добричъ, Силистра, Балчикъ, Кюстенджа, Бабадагъ, Тулча, Мачинъ, Исакача и Махмудия, по всички голѣми, богати и хубави села на Добруджа почнаха да се откриватъ отново българскитъ училища и черкви, за да могатъ нашитъ малки братя и сестри, да се учатъ и да се молятъ на бащиния си езикъ.

Каква земя е Добруджа, не само малкитъ българчета, но и възрастни хора, много малко знаеха. Когато се освободитя, всички почнаха да я наричатъ *Златна Добруджа*!

А наистина, много право се нарича тази земя *златна*, защото въ нея има неизчерпаеми богатства, а най-богата е тя съ своитъ храни, за което се нарича и житница на България.

Въ Добруджа има голѣми пасбища, по които и днесъ се отвъждатъ хубави овце. Съ овчарството се занимаватъ най-много *котленцитъ*, които сж прочути съ своитъ *кжили*, дѣто се изкарва кашкавалъ и сирене. Отъ Добруджанскитъ овце се добива най-хубава вълна, която се обработва на шаяци и платове въ габровскитъ и сливенски фабрики.

Златна Добруджа е най-плодородния земенъ кжтъ въ нашето отечество. Почвата е най-богата и ражда най-хубавитъ житни произведения: *жито*, *зимница*, *ечмикъ* и др. храни за човѣка и животнитъ.

На 4 септември 1917 година се навърши годишнината отъ освобождаването на Добруджа отъ ромжнското робство. Днесъ въ всички градове и села изъ Добруджа се откриватъ български училища и черкви, въ които нашитъ братчета ше се учатъ да четатъ и да пишатъ на своя бащинъ езикъ и ще поднасятъ на Бога молитви, дѣто е подкрѣпилъ дѣсницата на нашитъ братя и бащи — войници да освободятъ *Златна Добруджа*, която на вѣчни врѣмена ще бжде нераздѣлна частъ отъ нашето хубаво отечество — България.

